

ИЛИЯ ДЖЕРЕКАРОВ

СРЕБЪРНАТА ГРИВНА

chitanka.info

Бе в края на космичния полет. На екраните слънцеподобният Полукс блестеше все по-ярко. Звездолетът намаляваше скоростта.

Тръгнах към пилотската кабина. Знаех, че командирът е там. Екипажът още спеше, но той отдавна бодърствуваше пред пулта за управление.

Неговото състояние ме тревожеше. Още на Земята бяха насочили вниманието ми към тази му особеност — да чака нещо. Нещо, което всеки момент може да се случи.

Под различни предлози бях изследвал нервната му система, психиката му. Бе съвършено здрав, все пак... Винаги чакаше. Търпеливо, с увереност, че то ще дойде.

Говореха, че това станало след смъртта на съпругата му. Преди повече от петнадесет години тя се удавила. Той не повярвал, защото не намерили трупа ѝ. Оттогава трепва, щом се отвори врата.

В космоса това е опасно. Може да отвори люковете да я посрещне. Тогава?...

Влезнах при него. Той трепна и бързо изключи екрана. Само за миг съзрях сребриста ивица. Усетих лек аромат на алкохол. На малка табличка имаше отворена бутилка ликьор и две чашки.

Командирът проследи погледа ми и гузно се усмихна:

— Това е за срещата, докторе. Взех го за нея.

Не обърнах внимание на думите му.

— Трябва да ви отстраня от управлението на звездолета!

— Добре, докторе. Имаме достатъчно време. Ще ви обясня всичко.

Седнах. Полуобърнат към мен, командирът заговори:

— Вие знаете древната легенда за отвличането на Орития от Борей? Моята съпруга също се наричаше Орития. Рита! Обичаше да чете за живота на древните народи, да мечтае за далечни космични пътешествия, да спортува... Умееше да води интересни разговори на всяка тема. С две думи, бяхме щастливи. Може би затова не разбрах какво ще се случи. А то почна съвсем обикновено.

Една нощ Рита ме събуди:

— Борисе, страх ме е. Запали лампата. Искam да те виждам.

Притеглих я до мен и тя се сгуши в прегръдките ми. Целунах я и запалих лампата.

— Какво, някой страшен сън ли?

Тя потрепери.

— Да. Но не помня какво.

— Успокой се и ще заспиш отново.

— Няма. Не искам да заспя!

Тя седна в леглото:

— Дай ми снимките на мама и баба!

Взех снимките и ги поставих пред нея. Тя замислено почна да ги разглежда. Легнах, готов да заспя отново.

— Тях ли сънува?

Рита неочаквано попита:

— Знаеш ли, че мама и баба са умрели млади?

— Знам. Баба ти на двадесет и седем, а майка ти на двадесет и пет години.

— Нищо не разбираш. И аз ще умра млада.

Тонът, с който каза това, ме сепна. Бе увереността на човек, който знае какво го очаква.

— Не говори глупости, Рита!

Тя ме прегърна и заплака:

— Обичам те, Борисе! Обичам те!

Мъчех се да я успокоя, но тя не отговаряше. Все пак хлипането й стихна. Реших, че е заспала. Без да мисля повече, се унесох и аз.

Събудих се късно. От кухнята се чуваха гласовете на едногодишната ни дъщеря и майка ми. Рита бе станала. Облякох се и отидох при тях.

— Къде е Рита?

Мама учудено ме погледна:

— Мислех, че сте се успали. Нали днес е празник?

Наистина бе празник. Дъщеря ми навършваше година. Освен това не бе работен ден.

Помислих, че Рита е отишла на нашия плаж да се окъпе. Всяка сутрин двамата ходехме там. Една малка пясъчна ивица до края на града на стотина метра от рибарския пристан. От другата страна имаше скали, а откъм брега гъсти храсти.

На скалите видях един от командирите на спасителните катери. Поздравих го.

— Добро утро, Стефане.

Той отвърна на поздрава ми и скочи при мен.

— Какво толкова рано насам?

Обясних му и тръгнах към храстите. Дрехите на Рита бяха там. Разтревожих се. Двамата се запътихме към брега. Стефан също стана неспокоен:

— Борисе, знаеш ли защо съм тук? Сутринта ходих до флотилията да занеса резервни части. На връщане, буквално на метър от носа на катера, премина една лодка. Приличаше на ракета. Сребриста, напълно покрита. Ядосах се и реших да я догоня. Щом се насочих след нея, тя разви такава скорост, че изчезна за по-малко от минута. Разбира се, бързоходки има, но тази ме порази, защото не оставяше следа. Никаква следа!

Изведнъж двамата спряхме. На пясъка в прибоя се търкаляше една гривна. Тежка сребърна гривна. Вдигнах я и сърцето ми затуптя.

— Стефане, нещо се е случило с Рита. Това е нейната гривна.

Затичахме към пристана. Скоро моторниците на спасителната служба разпениха вълните след себе си.

Върнах се в къщи да чакам резултата от търсенето. Оставих гривната на масата и забелязах, че тя е затворена. Значи не е паднала от ръката ѝ. Свалена е и след това грижливо затворена със сложната закопчалка.

Поставих я на моята ръка и почнах безцелно да се разхождам от стая в стая. В общия ни кабинет Рита бе закачила три картини. Много пъти ги бях поглеждал, но сега за пръв път ми направиха впечатление.

На едната се виждаше морски бряг. До водата скупчени хора, обвити с кожи. От морето приближава лодка. Бяла, блестяща лодка, с форма на удължена водна капка. От нея усмихнати хора махат с ръце.

Вгледах се внимателно. В ушите ми прозвучаха думите на Стефан: „... но тази не оставяше следа след себе си!“

На картината не кипеше пенливата бяла следа от разбиваните вълни. Въпреки това художникът бе успял да предаде стремителното движение на лодката към брега.

Във втората картина хората бяха разделени на групи. Край запален между два камъка огън се виждаше наковалня. Човек от лодката обясняваше нещо на полугол дивак, държащ чук. Другите правеха глинени съдове. Лодката не се виждаше.

Последната картина показваше древен храм. Пред него, облеган на тежко бойно копие, мъж с дълго наметало и тържествуваш поглед.

В краката му лежеше вързана жена. На няколко крачки труповете на хората от лодката, а зад тях стена от бойци, въоръжени с щитове и копия.

Вгледах се в лицето на жената. Художникът бе нарисувал Орития.

След два дни получих съобщение, че трупът на Рита не е намерен.

Не говорех нищо за лодката и картината. Бях разумен човек и не можех да твърдя неща, за които нямам доказателства. Рита може би е позирала на художника. Приликата можеше да бъде и случайна. Лодката, такава каквато бе на картината, бе видял само Стефан. Но тогава бе период на усилен риболов. Огромна площ от морето бе под непрекъснато наблюдение за рибните пасажи. Невъзможно бе никой друг да не я забележи.

Реших да проверя всичко, което може да внесе яснота по изчезването на Рита. Баба ѝ и майка ѝ наистина бяха умрели млади. И двете се удавили, оставяйки гривната на брега. Картините ги рисувала майка ѝ.

Оставих гривната на мойта ръка. Зная, че е женско украшение, но не мога иначе.

Погледнах към ръката на командира. Тежък старинен сребърен накит. Нищо необикновено. Такива предмети могат да се купят от всеки антикварен магазин.

— Все пак, командире, не разбирам какво общо има всичко това с ликъора на масичката!

— Ликъора ли? Разбира се... Тази бутилка бяхме купили за първия рожден ден на дъщеря ни. Днес е осемнадесетият! Чакам Рита, за да я изпием заедно.

Уверих се напълно, че командирът е луд. Да разчиташ на среща в космоса с удавилата се преди седемнадесет години жена! Трябва да го изолирам веднага! Лошо е, че само двамата сме будни. Но няма време. Трябва да действам бързо. Ако лудостта му е помогнала да извърши гениални работи на Земята, тук може да причини гибелта на всички.

— Защо, все пак, не подарихте гривната на дъщеря си?

Командирът погледна часовника.

— Гривната ли? Това е трудно да се обясни. Накратко, смятам, че чрез нея е извършван обмен на информация. Имам чувството, че

всички решения и постъпки са ми подсказвани. Разбира се, докато гривната е на ръката ми. Щом я сменя, губя способността да правя открития, да конструирам нови схеми...

Трябва веднага да го изведе от тук, но как?

— А картините? Говорехте за три картини?

— Картините оставих на дъщеря си. Липсва четвъртата.

— Коя четвърта?

— Отвлечането на Орития от Борей! Мисля, че митологията прави малка грешка. Орития не е била дъщеря на Ерехтей. Тя е била негова жена. Дъщеря им е останала, за да получи гривната. Ако съм прав, на картината с труповете е самият Ерехтей. ТЕ са знаели това. Знаели са всичко, което е ставало. Гривната е била на ръката на Орития. После е преминавала от майка на дъщеря. ТЕ са искали и това. Никога не са вземали майката, преди да се роди дъщеря.

Не виждам как да го изведе. Освен да действам неправо. Дано не се досети.

— Да отидем до моя кабинет, командире. Трябва да ви направя малък контролен преглед.

Командирът трепна.

— Един момент. ТЕ идват! Трябва да ги въведе в звездолета.

Включи екрана на стартовата площадка. Там блестеше сребриста капкообразна ракета. Дали не се побърквах и аз?

Командирът включи вакуум-камерата. Без да дочака светването на зеления сигнал, без да ме забелязва, излезе. Затворих скафандъра си и тръгнах след него. Още не бе стигнал края на коридора и от вакуум-камерата излязоха трима души.

Първият си свали скафандъра. Командирът разпери ръце:

— Рита! Най-последно! Рита!

Пристъпих нерешително напред. Не разбирах нищо. Жената тихо говореше в прегръдките на командира.

— Вече няма да се разделяме, Борисе. Съветът реши да установи постоянна връзка със земната цивилизация. Ще живеем отново там, в нашия дом, край морето.

Командирът се усмихваше, прегърнал жената. На ръката ѝ, под прозрачния ръкав на скафандъра, блестеше познатата ми сребърна гривна.

Бяхме пред Полукс от съзвездията Близнаци.

Публикувано във вестник „Орбита“, брой 13/1969 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.